

Vingåker kallades även

”Rakbladsmannen”

av

Anna-Tora Nilsson

1996

*LUFFAREN
JOHAN GUNNAR ERIKSSON
1903 - 1970*

*..... han fruktade mest av allt - att bli intagen på sjukhus.
- Jag kan inte ligga i värmen, då dör jag var hans kommentar.*

Vingåker kallades även "Rakbladsmannen"

96 04 14

"Vingåker"

Johan Gunnar Eriksson, "Vingåker" föddes den 11-6-1903 å Morkarla församling, Uppsala län.

Modern hette Hilma Kristina From född 24-7-1870 å Morkarla. Död 24 april 1951 på Hycklinge ålderdomshem.

Några anteckningar om "Vingåkers" far finns inte. Modern och sonen utflyttade till Ö. Vingåker den 18-7-1913.

År 1922 är "Vingåker" skriven i Vårdsberg kommun. Han var i unga år dräng på en gård i Missmyra, Östergötland, samt på Solvesta Frälsegård i Hannäs. Gården ägdes av Hanström. Det sägs att han avvek från gården och lämnade sina flyttningsbetyg kvar. Var sen förklarad obefintlig i 34 år. Överlevde andra världskriget utan ett enda ransoneringskort. Blev skriven på nytt i Hannäs efter mycken övertalning, han var livrädd att han skulle bli intagen på ålderdomshemmet, men efter att ha blivit garanterad att han fick gå fritt så länge han kunde, gav han med sig. Det var ju ett villkor för att han skulle få sin pension. Och den första fick han i juli 1970 med 570 kr pr mån. Så mycket pengar hade Johan Gunnar aldrig haft i sin hand tidigare.

Min make Olof Nilsson fick förtroendet att dela ut pensionen. När han kom tillbaka om en månad frågade Olof hur mycket han hade kvar av pengarna. De var slut efter 10 dagar svarade han. Vi har sedan hört att han köpte presenter till dem som givit honom mat och logi under hans vandringar.

Då han kom i september månad för att hämta sin pension, blev han ånyo tillfrågad hur han skött sina pengar. Jag ska säga dig att jag har mellan 80-90 kr i min portmonnä svarade han. Det tror jag inte sa Olof. Men han tog upp sin Kisapung och plockade upp 86 kr.

Han kom för att hämta sin oktober-pension en lördagskväll, fick mat och låg som vanligt i grannens ladugård över natten. Kommer in på morgonen för att få sitt kaffe samt några smörgåsar till matsäck. Så tackar han och går ut.

Min make Olof och sonen skulle till älgbanan i Borkhult och kom hem på eftermiddagen. Då säger Olof:

- Är Johan Gunnar kvar i byn, hans cykel står vid grannens ladugård?

Vi greps av onda aningar och går upp och finner Johan Gunnar död på sitt nattläger. En strimma blod hade runnit från mungipan, men låg i övrigt som han skulle sova. Det blev att ringa efter polis, läkare och bårbil. När de fick av honom kläderna fick vi se ett sår som gick nästan runt hela ena benet, men rent och fint omlindat med hushållspapper. Doktorn sa:

- Ja, det ska till läkarskräck för att gå kring med sånt.

I Johan Gunnars kavaj fanns ett par kort där han sitter vid ett trädgårdsbord jämte en äldre kvinna och en yngre med två barn. På baksidan stod att läsa: Sommaren med Eriksson, Johan Gunnar anno -59. Ett annat kort är från en julhelg, där bland annat modern Hilma dricker kaffe.

Vidare fanns hans skolbetyg i ett flertal bitar, men man kan läsa Ö. Vingåker 21-6- (årtal borta). Han blev skonad för mycket. Man kan ju tänka på om han blivit liggande i det stora skogsområde han passerade dagen före och kanske inte dött på en gång. Det kan gå månader som ingen människa går fram där. Han slapp även det han sa till mig en gång, att han fruktade mest av allt - att bli intagen på sjukhus.

- Jag kan inte ligga i värmen, då dör jag var hans kommentar.

Men cirkeln var sluten. Han hade kommit tillbaka (av en slump eller vad?) till den plats där han en gång för många år sen lämnat sina betyg, där blev han skriven igen, och där fick han sin grav, även en liten högtidlig begravning där de flesta Gärdsnäsbor ställde upp.

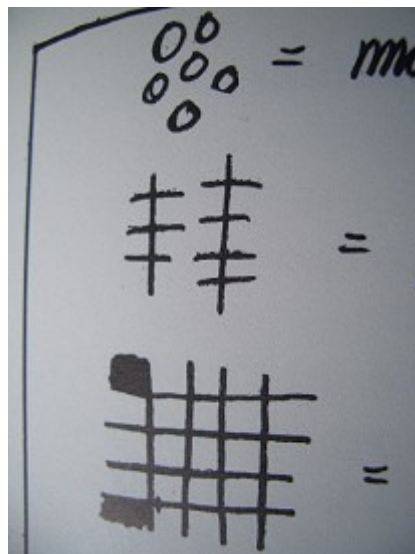
Vid graven läste Karl-Erik Ståhlbom sin dikt Vagabonder. Olof gjorde sedan ett träkors i ek och satte upp på graven med inskriptionen:

Här Vilar Vandringsmannen
Johan Gunnar Eriksson
*** 11/6 1903 + 11/10 1970**

Kindgren i Nassau Borkhult där Eriksson haft nattlogi skänkte en blomurna till graven. Än är han inte glömd. Det har blivit en vana att ta med blommor även till Johan Gunnar.

Den 21-1-96

Anna-Tora Nilsson

Man får pengar

Försiktighet - polis

Beträd ej denna by.

Luffartecken